

Arrest

nr. 284 248 van 1 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. NDIKUMASABO
Guldenvlieslaan 77
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2023.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. NDIKUMASABO en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Burundees staatsburger te zijn geboren te Buyenzi in Bujumbura. U bent Tutsi. U bent opgegroeid in Buyenzi. In 2015 hielp uw moeder geregeld manifestanten door hen water en fruit te brengen maar u nam zelf nooit deel aan enige manifestaties. Sinds 2016 had uw moeder problemen met ene A. (...). Begin 2017 bedreigde deze persoon ook u en uw broer, uw broer werd hierbij neergeschoten. Omwille van deze aanhoudende problemen dienden jullie te verhuizen, kon u daarna niet meer naar school gaan en gingen uw ouders uiteen. Toen u eind april 2022 een voetbalmatch organiseerde werd u benaderd door de politie, waaronder ook A. (...). Uw vrienden werden daarbij opgepakt. Uw moeder vond het niet meer veilig voor u in Burundi en zocht naar een manier waarop u het land kon verlaten. Op 08 mei 2022 ging u met de bus naar Kampala, daar diende u de procedure te doorlopen om een visum te verkrijgen. Er werd voor u geregeld dat u een visum verkreeg om in Nederland op te treden op een festival.

Toen u in Kampala verbleef leerde u B.A. (...) kennen. U begon een relatie met haar. Zij reisde met u mee naar België en diende eveneens een verzoek tot internationale bescherming in (CGVS-kenmerk 22/01176). Op 27 juni 2022 keerde u, eveneens per bus, terug naar Burundi om vervolgens op 29 juni 2022 per vliegtuig naar België te reizen. Bij uw aankomst in België werd u echter tegengehouden samen met zes anderen omwille van een onduidelijk reisdoel. U werd daarbij overgebracht naar het gesloten transitcentrum Caricole. Op 01 juli 2022 diende u er een verzoek tot internationale bescherming in. Op 25 augustus 2022 werd uw verzoek door het Commissariaat-generaal afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 05 september 2022. Op 16 september 2022 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal.

Op 20 oktober 2022 diende u een eerste volgend verzoek tot internationale bescherming in vanuit het transitcentrum Caricole. U haalt daarbij aan dat u gezocht wordt door de politie en legt twee oproepingsbrieven en een opsporingsbevel neer om dit aan te tonen. Op 23 oktober 2022 was een repatriëring naar Burundi voor u voorzien. Dit verzoek werd op 21 oktober 2022 niet-ontvankelijk bevonden, dit omdat u zich bij dit verzoek volledig baseert op elementen die u in uw eerder verzoek reeds had aangehaald. De door u neergelegde documenten waren niet van die aard dat zij een ander licht konden werpen op de eerder gedane vaststellingen. U diende beroep in tegen deze beslissing op 31 oktober 2022. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde echter de beoordeling van het Commissariaat-generaal in haar arrest van 16 november 2022. Waar uw advocaat in dit verzoek verwees naar het feit dat u vervolging vreest louter omwille van uw passage in België en daarbij Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanhaalt, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat ook dit geen soelaas weet te brengen.

Op 15 januari 2023 werd een repatriëring voor u gepland. Op 09 januari 2023 dient u een tweede volgend verzoek tot internationale bescherming vanuit het transitcentrum Caricole. In onderhavig verzoek verwijst u naar Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die zou bevestigen dat u problemen zou ondervinden louter omwille van uw verzoek tot internationale bescherming in België. Daarnaast verklaart u uw problemen reeds eerder te hebben aangetoond. Uw advocaat voegt daarbij het arrest n°282 473 van 22 december 2022 toe waarbij de vluchtelingenstatus werd toegekend. Eveneens haalt zij aan dat u een proces aanspande voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent de behandeling van uw verzoek tot internationale bescherming.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat er geen geloof werd gehecht aan de problemen die uw moeder met de politie zou hebben gekend en de gevolgen die daaruit voortvloeiden in uw hoofde aangezien uw familie geenszins kan beschouwd worden als politiek geëngageerd waardoor u de aandacht zou trekken van de Burundese autoriteiten en u zo goed als geen kennis heeft over de problemen die uw moeder zou hebben gekend of de persoon die deze problemen zou hebben veroorzaakt. Daarnaast werd uw geloofwaardigheid eveneens geschaad door het feit dat u geen duidelijk tijdsverloop van uw problemen wist te schetsen en door het gegeven dat u gedurende uw eerste onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken essentiële elementen binnen uw relaas achterwege liet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op alle vlakken de argumentatie van het Commissariaat-generaal.

Ook bij uw eerste volgend verzoek baseerde u zich op deze zelfde elementen, bijgevolg werd ook dit verzoek afgesloten met een negatieve beslissing door zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U diende geen verder beroep in tegen deze beslissing, zodoende staat de beoordeling van uw eerste volgend verzoek vast. Behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In casu komt het Commissariaat-Generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

In onderhavige asielaanvraag brengt u geen enkel nieuw element naar boven en berust u volledig op de motieven die u in uw vorig verzoek heeft aangehaald. Omtrent de door u aangehaalde problemen geeft u zelf aan dat u alles reeds heeft vermeld in uw eerder verzoek.

Er wordt kortweg opnieuw verwezen naar het feit dat u problemen zou kennen met de Burundese autoriteiten zonder hier maar enige bijkomende informatie of achtergrond bij te verschaffen bij uw eerder afgelegde verklaringen. U situeert de problemen aangehaald in onderhavig volgend verzoek dan ook volledig binnen de eerder ongeloofwaardig geachte context.

U verwijst in uw volgend verzoek louter en alleen naar het arrest n° 282 473 van 22 december 2022 voor drie rechters van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit arrest heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich uitgesproken over in wezen dezelfde gegevens als waarover de Raad zich heeft uitgesproken in zijn arrest nr. 280 198 van 16 november 2022 in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming. In dit arrest van 16 november 2022 oordeelde de Raad op basis van objectieve gegevens dat er geen enkel concreet element kon worden aangewezen om aan te nemen dat elke Burundese onderdaan risico zou lopen op vervolging bij een terugkeer naar Burundi. Dit arrest nr. 282 473 van 22 december 2022 vormt als zodanig geen nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat u aanspraak kunt maken op erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of op subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4.

Er dient hierbij eveneens op gewezen dat de Raad zowel in arrest nr. 280 198 van 16 november 2022 (onder verwijzing naar arrest nr. 277 493 van 16 september 2022) als in arrest nr. 282 473 van 22 december 2022 heeft benadrukt dat het Belgische recht de precedentregel niet erkent. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld, ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Arrest nr. 280 198 van 16 november 2022 in uw tweede verzoek om internationale bescherming heeft kracht van gewijsde. Het beginsel van het gezag van gewijsde is neergelegd in artikel 23 van het Gerechtelijk Wetboek: Het gezag van het rechterlijk gewijsde strekt zich niet verder uit dan tot hetgeen het voorwerp van de beslissing heeft uitgemaakt. Vereist wordt dat de gevorderde zaak dezelfde is; dat de vordering op dezelfde oorzaak berust, ongeacht de ingeroepen rechtsgrond; dat de vordering tussen dezelfde partijen bestaat, en door hen en tegen hen in dezelfde hoedanigheid gedaan is. Het gezag van het rechterlijk gewijsde strekt zich evenwel niet uit tot de vordering die berust op dezelfde oorzaak maar waarvan de rechter geen kennis kon nemen gelet op de rechtsgrond waarop ze steunt. De eerbiediging van het gezag van gewijsde staat dus niet toe dat punten waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in het kader van het vorige verzoek heeft beslist, ter discussie worden gesteld, op voorwaarde dat een nieuw element met zekerheid aantoont dat de beslissing anders zou zijn geweest indien dit element tijdig ter kennis van de Raad was gebracht (in die zin: CCE, nr. 10899 van 5 mei 2008; CCE, nr. 193095 van 3 oktober 2017). Wat in deze niet het geval is.

In deze meent het Commissariaat-generaal verder in het licht van de objectieve informatie waarover het beschikt (Cedoca, COI Focus: « Burundi – Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays » van 28 februari 2022 https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi._le_traitement_reserve_par_les_au_rites_nationales_a_.20220228.pdf) dan ook dat het loutere feit dat een Burundese onderdaan in België heeft verbleven of er is doorgereisd, meer bepaald als verzoeker om internationale bescherming, niet van dien aard is dat hierdoor, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging ontstaat indien hij naar Burundi terugkeert.

Ten eerste, hoewel in 2015 de betrekkingen tussen België en Burundi verslechterden, blijkt uit de objectieve informatie dat de diplomatieke betrekkingen tussen Burundi en de Europese Unie en specifiek België sinds enkele jaren ontspannen.

Hoewel verwijzingen naar "kolonisatoren" nog steeds vaak voorkomen in het discours van hooggeplaatste politici, is de vijandigheid van de Burundese staat ten opzichte van België sinds 2018 afgenomen.

Zo hebben er sinds eind 2020 verscheidene officiële ontmoetingen op hoog niveau plaatsgevonden tussen president Ndayishimiye of zijn minister van Buitenlandse Zaken, Albert Shingiro, en vertegenwoordigers van de Europese Unie en haar lidstaten, waaronder België, zowel in Bujumbura als in Europa. Op 15 februari 2022 vloog president Ndayishimiye naar Brussel om deel te nemen aan de top tussen de Europese Unie en de Afrikaanse Unie op 17 en 18 februari 2022. Dit is het eerste bezoek van een Burundees staatshoofd aan Europa sinds 2014.

Deze ontspanning in de relaties tussen Burundi en België wordt bovendien bevestigd en benadrukt door verschillende door Cedoca gecontacteerde bronnen, die van mening zijn dat individuele verblijven van Burundese onderdanen hierdoor in het algemeen minder verdacht en minder riskant worden.

Wat de terugkeer van Burundese onderdanen naar hun land betreft, hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken tussen 2019 en 2022 13 vrijwillige terugkeren registreerde, meldde de DVZ dat er in diezelfde periode geen gedwongen terugkeer had plaatsgevonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken benadrukt dat de plaatselijke autoriteiten in geval van gedwongen repatriëring vooraf worden ingelicht want de laissez-passers worden uitgereikt op basis van de vluchtgegevens die de DVZ aan de ambassade van het desbetreffende land verstrekt. De DVZ deelt echter nooit mee dat een persoon een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Er is dus geen reden om aan te nemen dat de Burundese autoriteiten ervan op de hoogte zouden kunnen zijn dat een van hun onderdanen die naar het land is teruggekeerd, in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hoewel de eind 2021 aangenomen wet tot regeling van de migraties naar Burundi de illegale binnenkomst, het illegale verblijf en het illegale vertrek uit het land strafbaar stelt, heeft Cedoca bovendien geen enkele wettelijke bepaling gevonden die veroordeelt dat iemand internationale bescherming heeft aangevraagd of in Europa heeft verbleven.

Vervolgens, wat de aanwezigheid van de Burundese autoriteiten op de luchthaven van Bujumbura betreft, waren de meeste gesprekspartners van het CGVS het eens over de aanwezigheid van de politie - met name de medewerkers van het Commissariaat-generaal voor Migratie (de vroegere "police de l'air, des frontières et des étrangers" (P.A.F.E.), die de immigratie en emigratie regelt en de reisdocumenten controleert) – en over de aanwezigheid van de Nationale Inlichtingendienst (SNR), hoewel ze niet allemaal dezelfde autoriteiten vermelden. Andere afzonderlijke gesprekspartners melden de aanwezigheid van andere instellingen zoals de nationale politie, agenten van het presidentschap, militairen, ontvangers van de Burundese belastingdienst en gezondheidsmedewerkers van het Nationaal Instituut voor Volksgezondheid.

Eenmaal op Burundese bodem maakt geen enkele contactpersoon melding van specifieke procedures of controles voor Burundezers die naar het land terugkeren.

De landeninformatie van 28 februari 2022 betreft de houding van de Burundese autoriteiten tegenover hun onderdanen die zijn teruggekeerd na het land illegaal te hebben verlaten en/of in België internationale bescherming te hebben aangevraagd en/of daar te hebben verbleven (blz.4 COI). Indien de aan de geraadpleegde bronnen gestelde vragen handelen over de "situatie van de Burundezers die in België zijn doorgereisd of daar hebben verbleven", dan hebben deze vragen per definitie en uit de aard van deze vraag betrekking op de situatie van de personen die om internationale bescherming verzoeken.

Het Commissariaat-generaal is dan ook des te meer van mening dat er geen reden is om af te wijken van de voorgelegde vragen aangezien de Burundese autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van het feit dat een Burundese onderdaan in België om internationale bescherming heeft verzocht.

De Commissaris-generaal herinnert eraan dat de asieliinstanties niet verplicht zijn om in abstracto, op louter hypothetische basis, uitspraak te doen: het is aan de asielzoeker om in concreto aan te tonen dat hij of zij een persoonlijk en gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade of dat hij of zij deel uitmaakt van een groep die volgens de beschikbare informatie over zijn of haar land systematisch aan dergelijke vervolging of schade is blootgesteld. Er is geen tastbaar, concreet en feitelijk bewijs om te concluderen dat u door de Burundese autoriteiten als een politieke tegenstander zou kunnen beschouwd louter omdat u uit België naar Burundi bent teruggekeerd en dat u op grond daarvan vervolging door uw autoriteiten dient te vrezen.

Bovendien stelde de door de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties opgerichte onderzoekscommissie voor Burundi sinds maart 2020 vast dat de vijandigheid jegens gerepatrieerden is afgenomen en maakt geen enkel internationaal verslag over de mensenrechtensituatie in Burundi sinds 2019 melding van problemen bij de terugkeer op het grondgebied van Burundese onderdanen die vanuit België (of andere plaatsen) per vliegtuig terugkeren.

Het Commissariaat-generaal heeft van zijn gesprekspartners geen precieze of concrete informatie gekregen over eventuele problemen waarmee uitgeprocedeerde verzoekers om internationale bescherming in Europa, met name in België, worden geconfronteerd. Het CGVS beschikt dus niet over aanwijzingen dat een Burundese onderdaan die naar Burundi terugkeert, problemen met zijn autoriteiten zou hebben alleen omdat hij door België is gereisd of in België heeft verbleven.

Hoewel sommige gesprekspartners aangeven dat een terugkeer na een verzoek om internationale bescherming als zodanig een risico kan opleveren, specificeren deze gesprekspartners op geen enkele manier de aard van dit risico en beschrijven zij geen concrete situatie. Andere bronnen vermelden daarentegen uitdrukkelijk dat zij geen weet hebben van problematische gevallen na een terugkeer na een verblijf of een doorreis in België.

Het Commissariaat-generaal merkt evenwel op dat de meesten als enig concreet geval dat van Beatrice Nyamoya noemen, die in november 2021 bij haar terugkeer naar Burundi werd gearresteerd en een week lang werd vastgehouden. Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat zij uit Rwanda - en niet uit België - terugkeerde en wijst op een aantal zeer specifieke elementen van haar profiel die de aandacht van de autoriteiten kunnen trekken: zij is een bekende activiste voor vrouwenrechten en is verwant met een politieke tegenstander in ballingschap die kritisch staat tegenover de regering. Het gaat hier dus om een specifiek geval van een persoon met een profiel van politieke tegenstander, zodat uit dit individuele geval geen algemene conclusies kunnen worden getrokken met betrekking tot alle Burundese onderdanen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat het over geen enkele informatie beschikt op grond waarvan het zou kunnen stellen dat een Burundese onderdaan, louter op grond van zijn passage of verblijf in België, in de ogen van de Burundese autoriteiten zou kunnen worden verdacht van sympathie voor de oppositie, en dat deze passage of dit verblijf bijgevolg geen enkele Burundese onderdaan blootstelt aan een ernstig risico op vervolging wegens zijn politieke opvattingen of politieke opvattingen die hem worden toegeschreven.

Waar u daarnaast aanhaalt dat u een zaak aanspande bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Hierin herhaalt u echter louter de voor het Commissariaat-generaal aangehaalde elementen waardoor ook dit gegeven op zich geen nieuw licht kan werpen op de eerder aangehaalde motieven. Evenmin kan het loutere feit dat u deze zaak zou hebben aangespannen uw vrees voor vervolging aantonen.

Waar eveneens een schrijven wordt toegevoegd door Nansen handelt ook dit louter en alleen over eerder door u aangehaalde verwijzing naar Franstalige rechtspraak, een element waarover hierboven wordt geargumenteed dat dit niet beschouwd kan worden als een element die de kans aanzienlijk vergroot dat u kans maakt op internationale bescherming. Ook het in dit schrijven aangehaalde risico op vervolging omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming wordt hierboven ruimschoots weerlegd.

Gelet op het voorgaande, breng je geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat jij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Op grond van de informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus "Burundi: Veiligheidssituatie" van 12 oktober 2022

https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_situation_securitaire_20221012.pdf) blijft de veiligheidssituatie in Burundi onstabiel.

Op het politieke front begon in april 2015 een nieuwe crisis met de aankondiging van president Nkurunziza dat hij zich kandidaat zou stellen voor een derde termijn. Sindsdien worden tegenstanders van het regime - of zij die als zodanig worden beschouwd - zwaar onderdrukt. Latere gebeurtenissen hebben hierin geen verandering gebracht. In mei 2018 werd de macht van president Nkurunziza immers versterkt door een nieuwe grondwet die via een volksreferendum werd goedgekeurd, en werd de politieke dominantie van de CNDD-FDD geconsolideerd, die mettertijd een "partijstaat" is geworden. In juni 2020 vormde de nieuwe president, Evariste Ndayishimiye - winnaar van de presidentsverkiezingen van mei 2020 en vervroegd beëdigd na het plotse overlijden van zijn voorganger Pierre Nkurunziza - een regering die uitsluitend bestaat uit leden van de CNDD-FDD, waaronder verschillende hardliners van het regime. Waarnemers melden het voortduren van systematische aanvallen op leden van de oppositie - of degenen die als zodanig worden beschouwd - in toepassing van een staatsbeleid.

Tegelijkertijd heeft president Ndayishimiye sinds zijn aantreden met enig succes getracht de diplomatie te herstellen en de betrekkingen met de landen in de regio, met name Rwanda, en de internationale gemeenschap te herstellen.

Op het gebied van de veiligheid wordt Burundi momenteel geconfronteerd met verschillende vormen van geweld. Het kan gaan om gewapende conflicten, politiek geweld of criminaliteit.

Het aantal door de ACLED geregistreerde geweldsincidenten en slachtoffers in de eerste negen maanden van 2022 is echter aanzienlijk lager dan in voorgaande jaren. De Iteka League registreerde daarentegen een veel hoger aantal slachtoffers dan in voorgaande jaren. De Iteka League neemt in haar cijfers echter ook mensen op die door afrekeningen, volksrecht en kindermoord zijn gedood.

In 2022 heeft ACLED slechts zelden confrontaties geregistreerd tussen de Burundese strijdkrachten en gewapende groepen, waaronder de Rwandese rebellenbeweging FLN. ACLED registreerde slechts één gevecht met de RED Tabara, de belangrijkste Burundese rebellengroep, waarvan de steun in Burundi en de capaciteiten lijken te zijn afgenomen. Cedoca heeft geen andere informatie gevonden over botsingen tussen Burundese strijdkrachten en gewapende groepen.

In 2022 is Cibitoke de meest door geweld getroffen provincie. Het heeft het hoogste aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers. Het geweld in deze provincie kan worden gepleegd door de Imbonerakure, de veiligheidstroepen of ongeïdentificeerde gewapende groepen.

Hoewel in bepaalde grensgebieden met de DRC en Rwanda zeldzame botsingen tussen de ordediensten en gewapende groepen zijn waargenomen, blijkt uit de bovengenoemde informatie niet dat de situatie in Burundi kan worden aangemerkt als een "binnenlands gewapend conflict" in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980. Deze gewelddaden blijven namelijk uiterst beperkt in tijd en ruimte. Ondanks de verklaringen van president Ndayishimiye dat hij het rechtsstelsel wil hervormen en de daders van mensenrechtenschendingen wil vervolgen, constateren verscheidene waarnemers dat de mensenrechtensituatie niet wezenlijk is verbeterd.

Ook al is het staatsgeweld minder flagrant dan in 2015, in een communiqué van talrijke Burundese en internationale organisaties staat dat alle door de onderzoekscommissie vastgestelde structurele problemen blijven bestaan: willekeurige arrestaties van politieke tegenstanders of mensen die als zodanig worden beschouwd, martelingen, gedwongen verdwijningen, buitengerechtelijke executies, seksueel geweld, beperking van de vrijheid van meningsuiting en schendingen van economische en sociale rechten. Deze schendingen vallen meestal onder de verantwoordelijkheid van de veiligheidstroepen, de Nationale Inlichtingendienst (SNR) en de Imbonerakure, die over het algemeen straffeloos optreden.

De IDHB meldt een toenemende militarisering en een geleidelijke formalisering van hun rol in veiligheidsoperaties. Burundese en internationale organisaties wijzen op eerder verkiezingsgeweld en waarschuwen voor toenemende politieke repressie in het komende jaar.

HRW wijst er in september 2022 op dat de democratische ruimte strak gesloten blijft en dat de controle op de media en het maatschappelijk middenveld niet verzwakt. Zij meldt dat de autoriteiten (hoge staatsambtenaren, het leger, wetshandhavingsinstanties, lokale administratieve autoriteiten en Imbonerakure) het vooral gemunt hebben op mensen die geen steun betuigen aan de CNDD-FDD of de president (met name door te weigeren lid te worden van de partij of financiële bijdragen te geven), leden van de CNL en soms leden van andere oppositiepartijen, familieleden van echte of vermeende tegenstanders en mensen die verdacht worden van betrokkenheid bij gewapende aanvallen of samenwerking met gewapende groepen.

Voorts geeft UNHCR aan dat tussen september 2017 en 31 augustus 2022 meer dan 202.000 vluchtelingen naar Burundi zijn teruggekeerd. In dit verband herinnert OCHA eraan dat de uitdagingen waarmee terugkerende vluchtelingen worden geconfronteerd, verband houden met de verslechterende sociaal-economische context in gemeenschappen die vaak al berooid zijn, hetgeen ontbering voor de plaatselijke bevolking betekent en kan leiden tot conflicten tussen de gastgemeenschappen, de terugkerenden en de in eigen land ontheemden die door deze gemeenschap worden opgevangen.

Uit de bovenstaande objectieve informatie blijkt dat de in Burundi waargenomen gewelddadige incidenten hoofdzakelijk doelgericht zijn en de meeste waarnemers zijn het er nog steeds over eens dat de crisis hoofdzakelijk van politieke aard is. Deze incidenten leiden ook tot een kleiner aantal slachtoffers dan in de eerste jaren van de crisis.

Het CGVS is derhalve van oordeel dat Burundi, ondanks een nog steeds onstabiele veiligheidssituatie die nauwlettend in het oog moet worden gehouden, zowel in Bujumbura als in de provincies, momenteel niet in de greep is van willekeurig en niet-doelgericht geweld.

Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat de huidige situatie in Burundi geen situatie is van "willekeurig geweld" in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar haar land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de:

"- Schending van de artikel 39/2, de artikel 39/57, de artikel 52, de artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;

'- Schending van de artikel 1er, sectie A, lid 2 van het Verdrag van Genève van 28/07/1951;

- schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- schending van de artikelen 1 tot 3 à 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;

- schending van de principes van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgplicht;

- de beoordelingsfout".

Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de inhoud van artikel 39/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht.

Vervolgens doet hij gelden dat het duidelijk is dat verweerder de toegevoegde waarde van de nieuwe elementen onterecht verwerpt en dat verweerder onvoldoende stappen ondernam om tegemoet te komen aan de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker verwijt verweerder dat er hoofdzakelijk wordt verwezen naar zijn schriftelijke verklaringen in het formulier betreffende zijn volgende verzoek om internationale bescherming. Hij kreeg in dergelijke korte verklaring echter niet de gelegenheid om in detail te treden en meer toelichting te verstrekken. Verzoeker geeft aan dat hij daardoor een oproeping verwachtte om te worden gehoord bij verweerder. Minstens verwachtte hij een uitnodiging om zijn argumenten schriftelijk uiteen te zetten, met de mogelijkheid om een advocaat de raadplegen.

Verzoeker voert vervolgens een betoog inzake de documenten die hij heeft neergelegd in het kader van zijn vorige, tweede verzoek om internationale bescherming, dat volgens hem gedoemd was om te mislukken. In dit kader tracht hij de motieven te weerleggen die inzake deze documenten waren opgenomen in de beslissing die verweerder nam in het kader van zijn vorige, tweede verzoek om internationale bescherming. Daarbij beroept verzoeker zich in zijn verzoekschrift onder de randnummers 3.4. tot en met 3.6. integraal op dezelfde middelen, argumenten en elementen als deze die hij aanvoerde in het kader van het beroepsverzoekschrift dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen indiende in het kader van zijn vorige, tweede verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker geeft verder enkele algemene, theoretische beschouwingen met betrekking tot de inhoud van artikel 39/2 en artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en inzake de beoordeling die dient te geschieden in het kader van volgende verzoeken om internationale bescherming. Daarbij poneert hij op algemene

wijze dat de bestreden beslissing in dit kader onvoldoende zou zijn gemotiveerd, hetgeen voldoende zou zijn om de “nietigverklaring” van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

Verzoeker herhaalt vervolgens dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen zonder hem grondig te hebben gehoord, hetgeen in strijd is met de “zorgplicht”.

Verzoeker stelt verder dat het nieuwe, door hem ingediende bewijsmateriaal van zulke aard is dat dit de kans groter maakt dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. In dit kader wijst verzoeker andermaal op (de inhoud van) het door hem neergelegde, Franstalige arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 december 2022. In het kader van zijn betoog dienaangaande, wijst hij ook op de twee Franstalige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die hij reeds neerlegde bij het beroepsverzoekschrift dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen indiende in het kader van zijn vorige, tweede verzoek om internationale bescherming. Verzoeker voert aan dat hij een Burundees is die om internationale bescherming heeft verzocht in België en dat hij op grond van hetgeen in het door hem aangehaalde, Franstalige arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd beslist, louter op deze basis als vluchteling moet worden erkend. Dit arrest is gewezen na de afsluiting van zijn vorige verzoek om internationale bescherming en is bijgevolg een nieuw element. Verzoeker stelt aldus te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt nog toe:

“De tegenpartij kan tegen deze arrest in beroep gaan. Intussen moet het arrest worden geeerbiedigd en op alle Burundese onderdanen worden toegepast onder de in het arrest vastgestelde voorwaarden.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing “nietig te verklaren” en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker duidt op generlei wijze hoe artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, dat de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omschrijft, *in casu* en door de bestreden beslissing die uitgaat van het CGVS zou (kunnen) zijn geschonden. Op welke wijze deze bepaling door verweerder zou (kunnen) zijn geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing, kan voorts niet worden ingezien. Derhalve wordt deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoeker werkt evenmin uit op welke wijze artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, dat de termijnen vastlegt voor het indienen van de beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Voorts kan niet worden ingezien hoe deze bepaling door verweerder zou (kunnen) zijn geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg wordt ook de schending van dit artikel niet op dienstige wijze uiteengezet.

Verzoeker duidt ook niet op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Voorts preciseert verzoeker niet hoe artikel 52 van de Vreemdelingenwet te dezen zou (kunnen) zijn geschonden. Hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn door de bestreden beslissing die dateert van 13 januari 2023, kan verder niet worden ingezien. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet werd immers opgeheven met ingang van 22 maart 2018.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient verder te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel

geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept hij zich niet op dienstige wijze op de schending van deze bepaling.

3.2. Waar verzoeker verweerder verder verwijt dat hij in het kader van zijn huidige, derde verzoek om internationale bescherming niet (opnieuw) werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS en niet de kans kreeg om bijkomende schriftelijke opmerkingen te doen doch enkel een schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag kon indienen bij de DVZ, dient voorts te worden opgemerkt dat verzoeker met dit betoog schromelijk voorbijgaat aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn standpunt blijkt de stukken van het dossier, met name middels zijn schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag bij de DVZ en de neergelegde stukken, te dezen op nuttige wijze kenbaar heeft kunnen maken. In dit kader was het, gelet op de inhoud van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er te dezen nieuwe elementen zijn of voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker werd in dit kader bovendien expliciet op de hoogte gesteld van het gegeven dat het CGVS niet verplicht was om hem opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud en er werd uitdrukkelijk op gewezen dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming bij de DVZ aan te brengen (administratief dossier, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag).

Verzoeker, die blijkt de stukken van het dossier daarenboven duidelijk werd bijgestaan door een advocaat, die zelf niet verzocht om door verweerder te worden gehoord en die zichzelf evenmin de moeite getrooste om zelf enige bijkomende schriftelijke opmerking over te maken aan het CGVS, laat in het kader van het voorgaande daarenboven na om te expliciteren waarover hij bij het CGVS dan wel precies gehoord had moeten worden of de kans had moeten krijgen om schriftelijke opmerkingen te formuleren en geeft evenmin specifiek aan wat hij tijdens een eventueel persoonlijk onderhoud bij het CGVS of middels eventuele schriftelijke opmerkingen had kunnen of willen toevoegen. Hij vergenoegt zich er immers toe op algemene wijze te poneren dat het CGVS hem opnieuw had moeten horen of de kans had moeten bieden om geschreven opmerkingen over te maken omtrent de door hem aangevoerde nieuwe elementen, zonder hierover zelf ook maar enige verdere, bijkomende duiding te verschaffen.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verzoeker de kans had om ter zake de nodige toevoegingen te doen en de nodige en nuttige bijkomende elementen en informatie aan te voeren middels de indiening van het voorliggende verzoekschrift en dat hij de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen ook heeft benut.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In het licht van de voormelde bepaling, dient vooreerst te worden opgemerkt dat, waar verzoeker in het voorliggende verzoekschrift een betoog voert inzake de documenten die hij heeft neergelegd in het kader van zijn vorige, tweede verzoek om internationale bescherming, waar hij zich in dit kader in het heden voorliggende verzoekschrift onder de randnummers 3.4. tot en met 3.6. integraal beroept op dezelfde middelen, argumenten en elementen als deze die hij aanvoerde in het kader van het beroepsverzoekschrift dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen indiende in het kader van zijn vorige, tweede verzoek om internationale bescherming en waar hij andermaal wijst op de twee Franstalige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die hij reeds neerlegde bij het beroepsverzoekschrift dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen indiende in het kader van zijn vorige, tweede verzoek om internationale bescherming, deze elementen niet kunnen worden aanzien als zijnde nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aangezien deze elementen reeds integraal deel uitmaakten van de beoordeling die geschiedde bij het arrest nr. 280 198 van 16 november 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat werd geveld in het kader van verzoekers vorige, tweede verzoek om internationale bescherming.

In het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd er met betrekking tot verzoekers vorige, tweede verzoek om internationale bescherming geoordeeld als volgt:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van “de artikel 39/2, de artikel 39/57, de artikel 52, de artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; schending van de artikel 1er, sectie A, lid 2 van het Verdrag van Genève van 28/07/1951; schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; schending van de artikelen 1 tot 3 à 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; schending van de principes van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgplicht; de beoordelingsfout”.

2.2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd opgeheven met ingang van 22 maart 2018. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.2. Verder merkt de Raad op dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392).

Vooreerst ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 39/2 en 39/57 van de Vreemdelingenwet, dewelke respectievelijk louter betrekking hebben op de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de beroepstermijnen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geschonden zou (kunnen) hebben, noch wordt dit door verzoekende partij op enerlei wijze geconcretiseerd.

Evenmin preciseert verzoekende partij op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, hetwelk op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking

komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoekende partij verder de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient verder te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekende partij duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept zij zich niet op dienstige wijze op de schending van deze bepaling.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2022 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 1 juli 2022 door verwerende partij bij beslissing van 25 augustus 2022 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Er werd geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die haar moeder met de politie zou hebben gekend en de gevolgen die daaruit voortvloeiden in haar hoofde aangezien haar familie geenszins beschouwd kan worden als politiek geëngageerd waardoor zij de aandacht zou trekken van de Burundese autoriteiten en zij zo goed als geen kennis heeft over de problemen die haar moeder zou hebben gekend of de persoon die deze problemen zou hebben veroorzaakt. Daarnaast werd er nog op gewezen dat haar geloofwaardigheid eveneens geschaad werd door het feit dat zij geen duidelijk tijdsverloop van haar problemen wist te schetsen en door het gegeven dat zij gedurende haar eerste onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken essentiële elementen achterwege liet. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij arrest nr. 277 493 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 september 2022, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorig verzoek.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.6. Verder duidt de Raad erop dat, waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opmerkt dat zij niet werd gehoord op het Commissariaat-generaal en dat verwerende partij haar beslissing hoofdzakelijk baseert op haar schriftelijke verklaringen in het formulier betreffende haar volgend verzoek, de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om

internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. In de "schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag", die werd opgesteld in het Swahili en aan verzoekende partij werd voorgelegd ter invulling, werd aan verzoekende partij expliciet verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van deze schriftelijke verklaringen na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds aan te brengen in deze schriftelijke verklaring of uit te leggen waarom dit volgens haar niet mogelijk is (administratief dossier, stuk 4, "schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag"; administratief dossier, stuk 7). Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar schriftelijke verklaringen. Uit dit document blijkt tevens dat verzoekende partij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Er werd haar uitdrukkelijk gevraagd een overzicht te geven van alle nieuwe elementen ter ondersteuning van haar verzoek en van de bewijsstukken waarover zij beschikt (vragen 1 en 3), wat zij concreet vreest in geval van terugkeer naar Burundi (vraag 5) en of zij daarnaast nog iets toe te voegen had (vragen 6 en 7). Aangezien verzoekende partij de vragenlijst zelf invulde en derhalve volledig vrij was bepaalde elementen al dan niet aan te brengen, is haar betoog dat zij "niet de gelegenheid (kreeg) om in detail te treden om zichzelf beter toe te lichten" geenszins ernstig.

De door haar ingevulde schriftelijke verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij in de schriftelijke verklaring werden meegedeeld.

Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Zij het ten slotte nog opgemerkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift nergens concretiseert wat zij dan nog had willen toevoegen. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat zij bij het invullen van voormelde schriftelijke verklaring niet werd bijgestaan door een advocaat, wijst de Raad erop dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de bijstand van een advocaat bij het invullen van dergelijke schriftelijke verklaring. Bovendien, zoals reeds opgemerkt, staat in de vragenlijst die verzoekende partij diende in te vullen duidelijk aangegeven dat het Commissariaat-generaal op grond van deze schriftelijke verklaringen na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om haar voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud en dat het dan ook van essentieel belang is om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds in de schriftelijke verklaring aan te brengen. Verzoekende partij was derhalve perfect op de hoogte van de procedure en de noodzaak om alle nieuwe elementen waarover zij beschikte reeds aan te geven en te verduidelijken. Evenmin toont verzoekende partij op enerlei wijze aan hoe haar schriftelijke verklaring anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een advocaat.

2.2.7. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorig verzoek.

Verzoekende partij haalt aan dat zij gezocht wordt door de politie en legt in dit verband twee oproepingsbrieven en een opsporingsbericht neer (administratief dossier, stuk 4, "schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag", vragen 1, 3 en 5; administratief dossier, map documenten, docs. 1 en 2). Zij geeft hierbij aan dat deze stukken verband houden met de problemen die zij aanhaalde tijdens haar eerste verzoek ("schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag", vraag 1.2).

Daarnaast brengt zij nog een rapport over de mensenrechtensituatie in Burundi aan ("schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag", vragen 1 en 3; administratief dossier, map documenten, doc. 3).

2.2.8. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.2.9. De Raad meent vooreerst dat waar verzoekende partij opnieuw verwijst naar de reeds eerder door haar aangehaalde problemen met de politie en in dit verband twee oproepingsbrieven en een opsporingsbevel neerlegt, door verwerende partij op goede gronden wordt geoordeeld dat deze elementen niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verwerende partij in dit verband terecht het volgende opmerkt: "In onderhavige asielaanvraag brengt u geen enkel nieuw element naar boven en berust u volledig op de

motieven die u in uw vorig verzoek heeft aangehaald. Er wordt kortweg opnieuw verwezen naar het feit dat u problemen zou kennen met de politie zonder hier maar enige bijkomende informatie of achtergrond bij te verschaffen. U situeert de problemen aangehaald in onderhavig volgend verzoek dan ook volledig binnen de eerder ongeloofwaardig geachte context.”

Wat betreft de bijgebrachte oproepingsbrieven en het opsporingsbevel, dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat aan deze stukken geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend.

De Raad wijst er hierbij op dat verzoekende partij er in haar verzoekschrift ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren.

In casu bemerkt de Raad dat verwerende partij in de eerste plaats dient te worden bijgetreden waar deze stelt dat de bewijswaarde van deze stukken ondermijnd wordt door het feit dat verzoekende partij nooit eerder gewag maakte van enige oproepingen of opsporingsbevel in haar hoofde, doch plots bij een nakende repatriëring deze documenten voorlegt. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op het volgende gewezen: “Gedurende het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming werd u gevraagd of A. (...) nog andere dingen deed om het u en uw familie moeilijk te maken waarop u enkel verwijst naar het feit dat hij uw broer aanviel, dat u door hem diende te verhuizen en dat uw vader u om die reden verlaten zou hebben (notities persoonlijk onderhoud p.17). Ook wanneer u wordt gevraagd of uw problemen enkel voortkomen van A. (...) of dat er nog andere aanwijzingen zijn dat u problemen zou kennen verklaart u dat er niets anders is dan de beschuldigingen van A. (...) (notities persoonlijk onderhoud p.20). Zodoende opnieuw niet verwijzend naar de oproepingen en het opsporingsbevel op uw naam dat u op heden neerlegt. Nergens komt derhalve ter sprake dat hij er voor zou gezorgd hebben dat u voor de politie diende te verschijnen.” In dit verband wordt in de bestreden beslissing tevens opgemerkt dat de bijgebrachte documenten dateren van voor haar vertrek uit Burundi, nu zij werden afgegeven op respectievelijk 10, 13 en 23 mei 2022, terwijl verzoekende partij verklaart het land verlaten te hebben op 29 juni 2022, en dat verzoekende partij derhalve in staat was op de hoogte te zijn van deze brieven die haar zouden zijn bezorgd.

Verzoekende partij werpt dienaangaande slechts op dat zij geen kennis had van deze documenten voordat zij het land verliet, stellende dat zij eerst nog naar Tanzania ging om een visum aan te vragen om het land te verlaten, doch de Raad stelt vast dat verzoekende partij eraan voorbijgaat dat zij, nadat zij weliswaar op 8 mei 2022 naar Kampala ging om er een procedure te doorlopen om een visum te verkrijgen, op 27 juni 2022 eerst nog terugkeerde naar Burundi om vervolgens op 29 juni 2022 per vliegtuig naar België te reizen. In dat licht is het dan ook wel degelijk uiterst bevreemdend dat verzoekende partij nu pas voor het eerst gewag maakt van deze documenten.

Dat geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend aan deze stukken, geldt bovendien des te meer nu het louter kopieën betreffen, dewelke gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden.

Ten slotte dient er volledigheidshalve nog op te worden gewezen dat de bewijswaarde van dergelijke Burundese documenten hoe dan ook zeer relatief is, aangezien uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Burundi sprake is van systemische corruptie (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie).

Gelet op voorgaande vaststellingen, is de Raad van oordeel dat verwerende partij terecht concludeert dat deze stukken allerminst in staat zijn de eerdere beoordeling in het kader van haar eerste verzoek te wijzigen.

In haar verzoekschrift komt verzoekende partij in wezen niet verder dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het uiten van blote beweringen en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.2.10. Wat voorts het door verzoekende partij bijgebrachte mensenrechtenrapport betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze dienaangaande op het volgende wijst: “Ook het door u neergelegde mensenrechtenrapport kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Dit betreft namelijk louter een algemeen rapport zonder dat u er in slaagde de in dit rapport aangeklaagde mistoestanden op uw persoon te betrekken. Algemene informatie is dan ook niet in staat aan te tonen dat u persoonlijk bij een terugkeer naar uw land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. U dient deze vrees in concreto aan te tonen, waar u niet in slaagde.”

Dit rapport van algemene aard kan derhalve evenmin worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.2.11. Vervolgens stelt de Raad nog vast dat verwerende partij tevens terecht het volgende overweegt: “Waar u verklaart verder ‘nog iets toe te voegen te hebben’ maar hier geen bewijselementen van te kunnen

voorleggen (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag vraag 6) kan dit bovenstaande vaststelling evenmin ombuigen. Het getuigt namelijk van een gebrek aan medewerking door op geen enkele manier te verduidelijken wat u dan wel precies toe te voegen zou hebben. Indien dit werkelijk een ander licht op uw vrees voor vervolging zou kunnen werpen valt te verwachten dat u alles in het werk stelt hier toch enige informatie over te verschaffen, ook al beschikt u niet over de concrete bewijselementen. De kans dat dit halvelings door u opgeworpen element de eerdere beoordeling zou kunnen ombuigen is dan ook uiterst gering."

2.2.12. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog duidt op haar vrees om bij terugkeer naar Burundi vervolgd te worden omdat zij in België verzocht om internationale bescherming, duidt de Raad er evenwel op dat in het kader van haar eerste verzoek de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 277 493 van 16 september 2022 de commissaris-generaal bijtrad waar deze op basis van de beschikbare informatie het volgende concludeerde: "Ten slotte meent het Commissariaat-generaal in het licht van de objectieve informatie waarover het beschikt (Cedoca, COI Focus: « Burundi – Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays » van 28 februari 2022 https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_le_traitement_reserve_par_les_autorites_nationales_a_20220228.pdf) dat het loutere feit dat een Burundese onderdaan in België heeft verbleven of er is doorgereisd, meer bepaald als verzoeker om internationale bescherming, niet van dien aard is dat hierdoor, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging ontstaat indien hij naar Burundi terugkeert.

Ten eerste, hoewel in 2015 de betrekkingen tussen België en Burundi verslechterden, blijkt uit de objectieve informatie dat de diplomatieke betrekkingen tussen Burundi en de Europese Unie en specifiek België sinds enkele jaren ontspannen.

Hoewel verwijzingen naar "kolonisatoren" nog steeds vaak voorkomen in het discours van hooggeplaatste politici, is de vijandigheid van de Burundese staat ten opzichte van België sinds 2018 afgenomen.

Zo hebben er sinds eind 2020 verscheidene officiële ontmoetingen op hoog niveau plaatsgevonden tussen president Ndayishimiye of zijn minister van Buitenlandse Zaken, Albert Shingiro, en vertegenwoordigers van de Europese Unie en haar lidstaten, waaronder België, zowel in Bujumbura als in Europa. Op 15 februari 2022 vloog president Ndayishimiye naar Brussel om deel te nemen aan de top tussen de Europese Unie en de Afrikaanse Unie op 17 en 18 februari 2022. Dit is het eerste bezoek van een Burundees staatshoofd aan Europa sinds 2014.

Deze ontspanning in de relaties tussen Burundi en België wordt bovendien bevestigd en benadrukt door verschillende door Cedoca gecontacteerde bronnen, die van mening zijn dat individuele verblijven van Burundese onderdanen hierdoor in het algemeen minder verdacht en minder riskant worden.

Wat de terugkeer van Burundese onderdanen naar hun land betreft, hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken tussen 2019 en 2022 13 vrijwillige terugkeren registreerde, meldde de DVZ dat er in diezelfde periode geen gedwongen terugkeer had plaatsgevonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken benadrukt dat de plaatselijke autoriteiten in geval van gedwongen repatriëring vooraf worden ingelicht want de laissez-passers worden uitgereikt op basis van de vluchtgegevens die de DVZ aan de ambassade van het desbetreffende land verstrekt. De DVZ deelt echter nooit mee dat een persoon een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Er is dus geen reden om aan te nemen dat de Burundese autoriteiten ervan op de hoogte zouden kunnen zijn dat een van hun onderdanen die naar het land is teruggekeerd, in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hoewel de eind 2021 aangenomen wet tot regeling van de migraties naar Burundi de illegale binnenkomst, het illegale verblijf en het illegale vertrek uit het land strafbaar stelt, heeft Cedoca bovendien geen enkele wettelijke bepaling gevonden die veroordeelt dat iemand internationale bescherming heeft aangevraagd of in Europa heeft verbleven.

Vervolgens, wat de aanwezigheid van de Burundese autoriteiten op de luchthaven van Bujumbura betreft, waren de meeste gesprekspartners van het CGVS het eens over de aanwezigheid van de politie - met name de medewerkers van het Commissariaat-generaal voor Migratie (de vroegere "police de l'air, des frontières et des étrangers" (P.A.F.E.), die de immigratie en emigratie regelt en de reisdocumenten controleert) - en over de aanwezigheid van de Nationale Inlichtingendienst (SNR), hoewel ze niet allemaal dezelfde autoriteiten vermelden. Andere afzonderlijke gesprekspartners melden de aanwezigheid van andere instellingen zoals de nationale politie, agenten van het presidentschap, militairen, ontvangers van de Burundese belastingdienst en gezondheidsmedewerkers van het Nationaal Instituut voor Volksgezondheid.

Eenmaal op Burundese bodem maakt geen enkele contactpersoon melding van specifieke procedures of controles voor Burundezers die naar het land terugkeren.

Bovendien stelde de door de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties opgerichte onderzoekscommissie voor Burundi sinds maart 2020 vast dat de vijandigheid jegens gerepatrieerden is afgenomen en maakt geen enkel internationaal verslag over de mensenrechtensituatie in Burundi sinds

2019 melding van problemen bij de terugkeer op het grondgebied van Burundese onderdanen die vanuit België (of andere plaatsen) per vliegtuig terugkeren.

Het Commissariaat-generaal heeft van zijn gesprekspartners geen precieze of concrete informatie gekregen over eventuele problemen waarmee uitgeprocedeerde verzoekers om internationale bescherming in Europa, met name in België, worden geconfronteerd. Het CGVS beschikt dus niet over aanwijzingen dat een Burundese onderdaan die naar Burundi terugkeert, problemen met zijn autoriteiten zou hebben alleen omdat hij door België is gereisd of in België heeft verbleven.

Hoewel sommige gesprekspartners afzonderlijk melding maakten van eventuele probleemsituaties voor bepaalde categorieën van personen (leden van de burgermaatschappij, journalisten, politieke tegenstanders, personen die openlijk kritiek hebben op de regering, enz.) of voorbeelden noemden van personen die werden onderworpen aan ernstige verhoren, werden gearresteerd of zelfs opgesloten, stelt het Commissariaat-generaal vast dat geen van deze gesprekspartners ook maar de geringste concrete informatie verstrekten over de identiteit en het profiel van de genoemde voorbeelden.

Het Commissariaat-generaal merkt evenwel op dat de meesten als enig concreet geval dat van Beatrice Nyamoya noemen, die in november 2021 bij haar terugkeer naar Burundi werd gearresteerd en een week lang werd vastgehouden. Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat zij uit Rwanda - en niet uit België - terugkeerde en wijst op een aantal zeer specifieke elementen van haar profiel die de aandacht van de autoriteiten kunnen trekken: zij is een bekende activiste voor vrouwenrechten en is verwant met een politieke tegenstander in ballingschap die kritisch staat tegenover de regering. Het gaat hier dus om een specifiek geval van een persoon met een profiel van politieke tegenstander, zodat uit dit individuele geval geen algemene conclusies kunnen worden getrokken met betrekking tot alle Burundese onderdanen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat het over geen enkele informatie beschikt op grond waarvan het zou kunnen stellen dat een Burundese onderdaan, louter op grond van zijn passage of verblijf in België, in de ogen van de Burundese autoriteiten zou kunnen worden verdacht van sympathie voor de oppositie, en dat deze passage of dit verblijf bijgevolg geen enkele Burundese onderdaan blootstelt aan een ernstig risico op vervolging wegens zijn politieke opvattingen of politieke opvattingen die hem worden toegeschreven."

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing door verwerende partij opnieuw verwezen wordt naar deze informatie en eenzelfde conclusie wordt gedaan. Verzoekende partij komt desbetreffend in wezen niet verder dan het louter opnieuw uiten van dezelfde kritiek die zij reeds aanvoerde tijdens haar beroep in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. In het met gezag van gewijsde beklede arrest nr. 277 493 van 16 september 2022 werd evenwel vastgesteld en geoordeeld dat verzoekende partij er niet in slaagde om afbreuk te doen aan bovenvermelde bevindingen van de commissaris-generaal. Meer bepaald werd op het volgende gewezen: "In tegenstelling met wat hij middels een selectieve lezing van enkele passages uit de door verweerder gehanteerde landeninformatie en zijn kritiek op de door gehanteerde methodologie tracht te laten uitschijnen, blijkt weldegelijk duidelijk uit de door verweerder aangehaalde informatie dat volgens de gecontacteerde en geraadpleegde bronnen een louter verblijf in België bij een terugkeer naar Burundi op zich geen risico met zich brengt op problemen met de Burundese autoriteiten. Ook blijkt hieruit duidelijk dat, hoewel een verzoek om internationale bescherming een risico-verhogende factor kan vormen, de Burundese autoriteiten van dergelijk verzoek niet in kennis worden gesteld. Voorts wordt hierin uitdrukkelijk gesteld dat noch de mensenrechtenrapporten sedert 2019, noch de veelheid aan gecontacteerde bronnen concrete voorbeelden aanhalen van problemen voor Burundese onderdanen die via de lucht terugkeren naar dit land van uit België of vanuit andere landen. In de geraadpleegde informatie en bronnen werd door Cedoca geen informatie teruggevonden met betrekking tot schendingen ten aanzien van personen die vanuit Westerse landen, waaronder België, werden gerepatriëerd naar Burundi. Aldus dient op basis van de voorliggende informatie, zoals gehanteerd door verweerder, te worden besloten dat verzoekers loutere verblijf in België bij een (al dan niet gedwongen) terugkeer naar Burundi op zich geenszins kan volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoeker de informatie van verweerder in twijfel tracht te trekken en waar hij middels een verwijzing naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen laat uitschijnen dat deze informatie niet voldoende actueel zou zijn, dient verder te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de

feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Verzoeker gaat met zijn voormelde betoog bovendien volledig voorbij aan het gegeven dat hijzelf ook de nodige informatie kan aanreiken. Verzoeker legt echter geen informatie neer die aan de voormelde, door verweerder gehanteerde landeninformatie afbreuk zou kunnen doen en/of waaruit kan blijken dat de informatie van verweerder incorrect of gedateerd en niet langer actueel zou zijn. Uit het persartikel dat bij het verzoekschrift is gevoegd, kan namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid dat de situatie in Burundi van zulke aard zou zijn dat het loutere gegeven in België te hebben verbleven zou kunnen volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd. Dat verzoeker ook zelf de mening toegedaan is dat zulks hiertoe niet volstaat, kan daarbij overigens worden afgeleid uit het gegeven dat hij het nodig achtte het hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve asielrelaas op te dissen."

Het louter opnieuw verwijzen naar Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie bijlagen 3-5 van het verzoekschrift) biedt derhalve geen soelaas.

Wat betreft nog de verwijzing naar een verklaring van de woordvoerder van de Burundese politie (bijlage 2 van het verzoekschrift), stelt de Raad vooreerst vast dat in tegenstelling tot wat verzoekende partij laat uitschijnen in haar verzoekschrift, zij geenszins een officiële verklaring afkomstig van de woordvoerder van de Burundese politie bijbrengt. Zij legt slechts een bericht neer dat vermoedelijk afkomstig is van sociale media, zonder evenwel enige bronvermelding. Evenmin is het duidelijk van wie dit bericht afkomstig is. Derhalve kan de betrouwbaarheid van deze informatie niet zonder meer worden aangenomen. Daargelaten voorgaande bemerking, merkt de Raad bovendien op dat volgens dit bericht de woordvoerder van de Burundese politie zou hebben gezegd dat "the Burundians who went to Europe via Serbia and who are returned to Burundi may be prosecuted" (vrije vertaling: 'de Burundezen die naar Europa gingen via Servië en die terugkeren naar Burundi vervolgd kunnen worden'). Aangezien hierbij geen verdere duiding wordt gegeven, volstaat dit bericht hoe dan ook niet om een ander licht te werpen op de eerdere vaststelling dat nergens uit kan worden afgeleid dat de situatie in Burundi van zulke aard zou zijn dat het louter gegeven in België te hebben verbleven zou kunnen volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd.

2.2.13. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij in aanmerking komt voor artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing haar analyse van de veiligheidssituatie in Burundi herhaalt zoals reeds uiteengezet in het kader van het eerste verzoek van verzoekende partij, hierbij verwijzend naar dezelfde informatie. Meer bepaald wordt desbetreffend opnieuw op het volgende gewezen: "Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer het willekeurig geweld als gevolg van het gewapende conflict in het land van herkomst zodanig groot is dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die naar het desbetreffende land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

Uit informatie in het bezit van het CGVS (zie COI Focus: Burundi "Situation sécuritaire" van 31 januari <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocusburundi.situationsecuritaire20220131.pdf>) blijkt dat de veiligheidssituatie in Burundi onstabiel blijft.

Op politiek vlak begon in april 2015 een nieuwe crisis met de aankondiging van president Nkurunziza dat hij een derde mandaat ambieerde. Sindsdien zijn de tegenstanders van het regime (of degenen die als zodanig worden beschouwd) het slachtoffer van ernstige repressie. Latere gebeurtenissen veranderden deze situatie niet. In mei 2018 versterkte een nieuwe grondwet, goedgekeurd door een volksreferendum, namelijk de macht van president Nkurunziza en consolideerde de politieke dominantie van de CNDD-FDD, die mettertijd een "staatspartij" is geworden. In juni 2020 vormde de nieuwe president, Evariste Ndayishimiye (winnaar van de presidentsverkiezingen van mei 2020 die vroegtijdig de eed aflegde na het plotse overlijden van zijn voorganger Pierre Nkurunziza) een regering die uitsluitend bestond uit leden van de CNDD-FDD, waaronder verscheidene "hardliners" van het regime. Waarnemers maken melding van voortdurende systematische aanvallen op leden van de oppositie (of zij die als zodanig worden beschouwd) als onderdeel van een overheidsbeleid.

Wat de veiligheid betreft, wordt Burundi momenteel geconfronteerd met diverse vormen van geweld. Het kan gaan om gewapende conflicten, willekeurige aanvallen op burgers, politiek geweld of criminaliteit.

Hoewel de conflicten tussen de ordetroepen en gewapende groepen sinds juni 2021 weer opleven, blijkt uit de bovengenoemde informatie niet dat de situatie in Burundi een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 kan worden genoemd. Deze gewelddaden

blijven immers uiterst beperkt in tijd en ruimte. Gewapende conflicten en invallen deden zich in 2020 en 2021 vooral voor in de grensprovincies met de DRC en Rwanda en rond het aan Rwanda grenzende Kibira-woud. Hoewel sommige aanvallen werden opgeëist door de rebellengroepering RED Tabara, zijn waarnemers van mening dat in de DRC gevestigde gewapende groeperingen geen geloofwaardige en reële bedreiging voor het regime vormen.

Hoewel deze geïsoleerde en sporadische gewelddaden gericht zijn tegen de ordetroepen, militairen en leden van de regeringspartij, werd sinds twee jaar een groter aantal burgers onder de slachtoffers geregistreerd.

Zo waren sinds mei 2021 verscheidene gewapende aanvallen (met name met granaten) op openbare plaatsen (bushaltes, busstation, markt, bioscoop) gericht tegen burgers, zonder dat de daders werden geïdentificeerd of hun motieven werden opgehelderd. Hoewel er sinds mei 2021 sprake is van een opleving van willekeurige aanvallen op burgers, zijn deze aanvallen bijzonder geïsoleerd en sporadisch.

De mensenrechtenschendingen werden na de verkiezingen van 2020 minder intensief. Na de gewapende aanvallen die vanaf mei 2021 plaatsvonden (waarbij slachtoffers vielen onder de burgerbevolking en leden van de ordetroepen en de regeringspartij), is er echter sprake van een opleving van de schendingen en een reactivering van de Imbonerakure. Bij het opsporen van de verantwoordelijken voor deze incidenten maakten verschillende bronnen melding van willekeurige arrestaties en opsluitingen, foltering, seksueel geweld, alsook van gedwongen verdwijningen en buitengerechtelijke executies. De onderzoekscommissie van de VN meldt dat personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groepen, werden geïdende op basis van etnische en/of politieke profilering. Het gaat om opposanten, met name CNL-activisten, ex-FAB-leden en hun familieleden, jonge Tutsi's en sommige repatrianten uit de buurlanden.

Over het algemeen zijn de meeste waarnemers het er nog steeds over eens dat de crisis in de eerste plaats van politieke aard is. De commissie meldt in september 2021 dat de democratische ruimte gesloten blijft en dat de controle op de media en het maatschappelijk middenveld niet afneemt. Zij meldt dat de autoriteiten (hoge ambtenaren, leger, ordetroepen, plaatselijke administratieve autoriteiten en Imbonerakure) zich vooral richten tegen personen die geen steun betuigen aan de CNDD-FDD of aan de president (met name door te weigeren lid te worden van de partij of financiële bijdragen te leveren), leden van de CNL en soms leden van andere oppositiepartijen, familieleden van echte of vermeende tegenstanders, personen die verdacht worden van betrokkenheid bij gewapende aanvallen of van samenwerking met gewapende groepen.

Uit bovengenoemde objectieve informatie blijkt dat de gewelddadige incidenten die in Burundi werden waargenomen, in hoge mate doelgericht zijn. Bij deze incidenten vallen ook minder slachtoffers dan in de eerste jaren van de crisis.

Het CGVS is derhalve van oordeel dat Burundi, ondanks een nog steeds onstabiele veiligheidssituatie die nauwlettend in het oog moet worden gehouden, momenteel noch in Bujumbura noch in de provincies in de greep is van willekeurig, niet-doelgericht geweld.

Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat de huidige situatie in Burundi geen situatie is van "willekeurig geweld" als gevolg van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980."

De Raad benadrukt dat de door de commissaris-generaal gedane analyse van de veiligheidssituatie in Burundi en zijn conclusie dat de huidige situatie in Burundi geen situatie is van "willekeur geweld" als gevolg van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in het kader van het eerste verzoek van verzoekende partij, en die thans opnieuw herhaald wordt, integraal werd bijgetreden in 's Raads arrest nr. 277 493 van 16 september 2022. In zoverre verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek middels het bijbrengen van Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (opnieuw) tracht te laten uitschijnen dat de informatie van verwerende partij onvoldoende actueel zou zijn, wijst de Raad erop dat deze kritiek van verzoekende partij reeds verworpen werd in het met gezag van gewijsde beklede arrest nr. 277 493 van 16 september 2022. In het bijzonder wees de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienaangaande op het volgende: "Verzoeker slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij vergenoegt zich er immers toe (opnieuw) te laten uitschijnen dat de informatie van verweerder onvoldoende actueel zou zijn. In zoverre verzoeker zulks middels een verwijzing naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet, dient andermaal te worden opgemerkt dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst

gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoeker legt zelf daarenboven andermaal geen informatie neer waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie en/of de informatie waarop deze analyse steunt heden niet langer actueel zou(den) zijn. Uit het persartikel dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt, kan zulks namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid. Voor het overige brengt verzoeker geen informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in Burundi van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van deze bepaling."

Het louter opnieuw bijbrengen van Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen biedt derhalve ook hier allerminst soelaas.

2.2.14. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6). Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de schriftelijke verklaringen van verzoekende partij, waarbij zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen (administratief dossier, stuk 4, "schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag"). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.17. Gelet op het voorgaande, beroept verzoekende partij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt."

Verzoeker diende tegen het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, zoals ook terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kracht en gezag van gewijsde. Eens de Raad een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over het eerdere verzoek om internationale bescherming. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van het eerdere verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd als volgt: "Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat er geen geloof werd gehecht aan de problemen die uw moeder met de politie zou hebben gekend en de gevolgen die daaruit voortvloeiden in uw hoofde aangezien uw familie geenszins kan beschouwd worden als politiek geëngageerd waardoor u de aandacht zou trekken van de Burundese autoriteiten en u zo goed als geen kennis heeft over de problemen die uw moeder zou hebben gekend of de persoon die deze problemen zou hebben veroorzaakt. Daarnaast werd uw geloofwaardigheid eveneens geschaad door het feit dat u geen duidelijk tijdsverloop van uw problemen wist te schetsen en door het gegeven dat u gedurende uw eerste onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken essentiële elementen binnen uw relaas achterwege liet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op alle vlakken de argumentatie van het Commissariaat-generaal. Ook bij uw eerste volgend verzoek baseerde u zich op deze zelfde elementen, bijgevolg werd ook dit verzoek afgesloten met een negatieve beslissing door zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U diende geen verder beroep in tegen deze beslissing, zodoende staat de beoordeling van uw eerste volgend verzoek vast. Behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In casu komt het Commissariaat-Generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

In onderhavige asielaanvraag brengt u geen enkel nieuw element naar boven en berust u volledig op de motieven die u in uw vorig verzoek heeft aangehaald. Omtrent de door u aangehaalde problemen geeft u zelf aan dat u alles reeds heeft vermeld in uw eerder verzoek.

Er wordt kortweg opnieuw verwezen naar het feit dat u problemen zou kennen met de Burundese autoriteiten zonder hier maar enige bijkomende informatie of achtergrond bij te verschaffen bij uw eerder afgelegde verklaringen. U situeert de problemen aangehaald in onderhavig volgend verzoek dan ook volledig binnen de eerder ongeloofwaardig geachte context.

U verwijst in uw volgend verzoek louter en alleen naar het arrest n° 282 473 van 22 december 2022 voor drie rechters van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit arrest heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich uitgesproken over in wezen dezelfde gegevens als waarover de Raad zich heeft uitgesproken in zijn arrest nr. 280 198 van 16 november 2022 in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming. In dit arrest van 16 november 2022 oordeelde de Raad op basis van objectieve gegevens dat er geen enkel concreet element kon worden aangewezen om aan te nemen dat elke Burundese onderdaan risico zou lopen op vervolging bij een terugkeer naar Burundi. Dit arrest nr.282 473 van 22 december 2022 vormt als zodanig geen nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat u aanspraak kunt maken op erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of op subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4.

Er dient hierbij eveneens op gewezen dat de Raad zowel in arrest nr. 280 198 van 16 november 2022 (onder verwijzing naar arrest nr. 277 493 van 16 september 2022) als in arrest nr. 282 473 van 22 december 2022 heeft benadrukt dat het Belgische recht de precedentregel niet erkent. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld, ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Arrest nr. 280 198 van 16 november 2022 in uw tweede verzoek om internationale bescherming heeft kracht van gewijsde. Het beginsel van het gezag van gewijsde is neergelegd in artikel 23 van het Gerechtelijk Wetboek: Het gezag van het rechterlijk gewijsde strekt zich niet verder uit dan tot hetgeen het voorwerp van de beslissing heeft uitgemaakt. Vereist wordt dat de gevorderde zaak dezelfde is; dat de vordering op dezelfde oorzaak berust, ongeacht de ingeroepen rechtsgrond; dat de vordering tussen dezelfde partijen bestaat, en door hen en tegen hen in dezelfde hoedanigheid gedaan is. Het gezag van het rechterlijk gewijsde strekt zich evenwel niet uit tot de vordering die berust op dezelfde oorzaak maar waarvan de rechter geen kennis kon nemen gelet op de rechtsgrond waarop ze steunt. De eerbiediging van het gezag van gewijsde staat dus niet toe dat punten waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in het kader van het vorige verzoek heeft beslist, ter discussie worden

gesteld, op voorwaarde dat een nieuw element met zekerheid aantoont dat de beslissing anders zou zijn geweest indien dit element tijdig ter kennis van de Raad was gebracht (in die zin: CCE, nr. 10899 van 5 mei 2008; CCE, nr. 193095 van 3 oktober 2017). Wat in deze niet het geval is.

In deze meent het Commissariaat-generaal verder in het licht van de objectieve informatie waarover het beschikt (Cedoca, COI Focus: « Burundi – Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays » van 28 februari 2022 https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_le_traitement_reserve_par_les_autorites_nationales_a_20220228.pdf) dan ook dat het loutere feit dat een Burundese onderdaan in België heeft verbleven of er is doorgereisd, meer bepaald als verzoeker om internationale bescherming, niet van dien aard is dat hierdoor, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging ontstaat indien hij naar Burundi terugkeert.

Ten eerste, hoewel in 2015 de betrekkingen tussen België en Burundi verslechterden, blijkt uit de objectieve informatie dat de diplomatieke betrekkingen tussen Burundi en de Europese Unie en specifiek België sinds enkele jaren ontspannen.

Hoewel verwijzingen naar "kolonisatoren" nog steeds vaak voorkomen in het discours van hooggeplaatste politici, is de vijandigheid van de Burundese staat ten opzichte van België sinds 2018 afgenomen.

Zo hebben er sinds eind 2020 verscheidene officiële ontmoetingen op hoog niveau plaatsgevonden tussen president Ndayishimiye of zijn minister van Buitenlandse Zaken, Albert Shingiro, en vertegenwoordigers van de Europese Unie en haar lidstaten, waaronder België, zowel in Bujumbura als in Europa. Op 15 februari 2022 vloog president Ndayishimiye naar Brussel om deel te nemen aan de top tussen de Europese Unie en de Afrikaanse Unie op 17 en 18 februari 2022. Dit is het eerste bezoek van een Burundees staatshoofd aan Europa sinds 2014.

Deze ontspanning in de relaties tussen Burundi en België wordt bovendien bevestigd en benadrukt door verschillende door Cedoca gecontacteerde bronnen, die van mening zijn dat individuele verblijven van Burundese onderdanen hierdoor in het algemeen minder verdacht en minder riskant worden.

Wat de terugkeer van Burundese onderdanen naar hun land betreft, hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken tussen 2019 en 2022 13 vrijwillige terugkeren registreerde, meldde de DVZ dat er in diezelfde periode geen gedwongen terugkeer had plaatsgevonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken benadrukt dat de plaatselijke autoriteiten in geval van gedwongen repatriëring vooraf worden ingelicht want de laissez-passers worden uitgereikt op basis van de vluchtgegevens die de DVZ aan de ambassade van het desbetreffende land verstrekt. De DVZ deelt echter nooit mee dat een persoon een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Er is dus geen reden om aan te nemen dat de Burundese autoriteiten ervan op de hoogte zouden kunnen zijn dat een van hun onderdanen die naar het land is teruggekeerd, in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hoewel de eind 2021 aangenomen wet tot regeling van de migraties naar Burundi de illegale binnenkomst, het illegale verblijf en het illegale vertrek uit het land strafbaar stelt, heeft Cedoca bovendien geen enkele wettelijke bepaling gevonden die veroordeelt dat iemand internationale bescherming heeft aangevraagd of in Europa heeft verbleven.

Vervolgens, wat de aanwezigheid van de Burundese autoriteiten op de luchthaven van Bujumbura betreft, waren de meeste gesprekspartners van het CGVS het eens over de aanwezigheid van de politie - met name de medewerkers van het Commissariaat-generaal voor Migratie (de vroegere "police de l'air, des frontières et des étrangers" (P.A.F.E.), die de immigratie en emigratie regelt en de reisdocumenten controleert) – en over de aanwezigheid van de Nationale Inlichtingendienst (SNR), hoewel ze niet allemaal dezelfde autoriteiten vermelden. Andere afzonderlijke gesprekspartners melden de aanwezigheid van andere instellingen zoals de nationale politie, agenten van het presidentschap, militairen, ontvangers van de Burundese belastingdienst en gezondheidsmedewerkers van het Nationaal Instituut voor Volksgezondheid.

Eenmaal op Burundese bodem maakt geen enkele contactpersoon melding van specifieke procedures of controles voor Burundezers die naar het land terugkeren.

De landeninformatie van 28 februari 2022 betreft de houding van de Burundese autoriteiten tegenover hun onderdanen die zijn teruggekeerd na het land illegaal te hebben verlaten en/of in België internationale bescherming te hebben aangevraagd en/of daar te hebben verbleven (blz.4 COI). Indien de aan de geraadpleegde bronnen gestelde vragen handelen over de "situatie van de Burundezers die in België zijn doorgereisd of daar hebben verbleven", dan hebben deze vragen per definitie en uit de aard van deze vraag betrekking op de situatie van de personen die om internationale bescherming verzoeken.

Het Commissariaat-generaal is dan ook des te meer van mening dat er geen reden is om af te wijken van de voorgelegde vragen aangezien de Burundese autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van het feit dat een Burundese onderdaan in België om internationale bescherming heeft verzocht.

De Commissaris-generaal herinnert eraan dat de asieliinstanties niet verplicht zijn om in abstracto, op louter hypothetische basis, uitspraak te doen: het is aan de asielzoeker om in concreto aan te tonen dat hij of zij een persoonlijk en gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op het lijden van

ernstige schade of dat hij of zij deel uitmaakt van een groep die volgens de beschikbare informatie over zijn of haar land systematisch aan dergelijke vervolging of schade is blootgesteld. Er is geen tastbaar, concreet en feitelijk bewijs om te concluderen dat u door de Burundese autoriteiten als een politieke tegenstander zou kunnen beschouwd louter omdat u uit België naar Burundi bent teruggekeerd en dat u op grond daarvan vervolging door uw autoriteiten dient te vrezen.

Bovendien stelde de door de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties opgerichte onderzoekscommissie voor Burundi sinds maart 2020 vast dat de vijandigheid jegens gerepatrieerden is afgenomen en maakt geen enkel internationaal verslag over de mensenrechtensituatie in Burundi sinds 2019 melding van problemen bij de terugkeer op het grondgebied van Burundese onderdanen die vanuit België (of andere plaatsen) per vliegtuig terugkeren.

Het Commissariaat-generaal heeft van zijn gesprekspartners geen precieze of concrete informatie gekregen over eventuele problemen waarmee uitgeprocedeerde verzoekers om internationale bescherming in Europa, met name in België, worden geconfronteerd. Het CGVS beschikt dus niet over aanwijzingen dat een Burundese onderdaan die naar Burundi terugkeert, problemen met zijn autoriteiten zou hebben alleen omdat hij door België is gereisd of in België heeft verbleven.

Hoewel sommige gesprekspartners aangeven dat een terugkeer na een verzoek om internationale bescherming als zodanig een risico kan opleveren, specificeren deze gesprekspartners op geen enkele manier de aard van dit risico en beschrijven zij geen concrete situatie. Andere bronnen vermelden daarentegen uitdrukkelijk dat zij geen weet hebben van problematische gevallen na een terugkeer na een verblijf of een doorreis in België.

Het Commissariaat-generaal merkt evenwel op dat de meesten als enig concreet geval dat van Beatrice Nyamoya noemen, die in november 2021 bij haar terugkeer naar Burundi werd gearresteerd en een week lang werd vastgehouden. Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat zij uit Rwanda - en niet uit België - terugkeerde en wijst op een aantal zeer specifieke elementen van haar profiel die de aandacht van de autoriteiten kunnen trekken: zij is een bekende activiste voor vrouwenrechten en is verwant met een politieke tegenstander in ballingschap die kritisch staat tegenover de regering. Het gaat hier dus om een specifiek geval van een persoon met een profiel van politieke tegenstander, zodat uit dit individuele geval geen algemene conclusies kunnen worden getrokken met betrekking tot alle Burundese onderdanen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat het over geen enkele informatie beschikt op grond waarvan het zou kunnen stellen dat een Burundese onderdaan, louter op grond van zijn passage of verblijf in België, in de ogen van de Burundese autoriteiten zou kunnen worden verdacht van sympathie voor de oppositie, en dat deze passage of dit verblijf bijgevolg geen enkele Burundese onderdaan blootstelt aan een ernstig risico op vervolging wegens zijn politieke opvattingen of politieke opvattingen die hem worden toegeschreven.

Waar u daarnaast aanhaalt dat u een zaak aanspande bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Hierin herhaalt u echter louter de voor het Commissariaat-generaal aangehaalde elementen waardoor ook dit gegeven op zich geen nieuw licht kan werpen op de eerder aangehaalde motieven. Evenmin kan het loutere feit dat u deze zaak zou hebben aangespannen uw vrees voor vervolging aantonen.

Waar eveneens een schrijven wordt toegevoegd door Nansen handelt ook dit louter en alleen over eerder door u aangehaalde verwijzing naar Franstalige rechtspraak, een element waarover hierboven wordt geargumenteed dat dit niet beschouwd kan worden als een element die de kans aanzienlijk vergroot dat u kans maakt op internationale bescherming. Ook het in dit schrijven aangehaalde risico op vervolging omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming wordt hierboven ruimschoots weerlegd."

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Hij vergenoegt zich er immers toe eenvoudigweg opnieuw de aandacht te vestigen op het voormelde, door hem neergelegde arrest van 22 december 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen waar hij beweert dat dit arrest zou moeten worden toegepast op alle Burundese onderdanen, dient echter te worden opgemerkt dat, zoals ook terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing en eveneens wordt gesteld onder punt 4.20 van voormelde arrest, de precedentenwerking niet aanvaard wordt in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale

bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Daarenboven blijkt dat in tegenstelling tot het besluit van voormeld arrest verweerder in onderhavige bestreden beslissing terecht argumenteert dat niet kan worden ingezien dat de Burundese autoriteiten op de hoogte zouden zijn dat een van hun onderdanen die naar het land terugkeert in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend daar bij de vraag tot het verstrekken van een laissez-passer dit gegeven nooit wordt medegedeeld. Het gegeven een verzoek te hebben ingediend is inherent verbonden aan de vrees dat de autoriteiten van het herkomstland in kennis zijn van de gegevens die aanleiding kunnen geven tot vervolging, dit in acht genomen dat tal van andere redenen een komst naar België kunnen rechtvaardigen. Voor het overige onderneemt verzoeker niet de minste poging teneinde de voormelde motieven te weerleggen of te betwisten en laat hij deze motieven geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Op grond van de informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus "Burundi: Veiligheidssituatie" van 12 oktober 2022

https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi._situation_securitaire_20221012.pdf) blijft de veiligheidssituatie in Burundi onstabiel.

Op het politieke front begon in april 2015 een nieuwe crisis met de aankondiging van president Nkurunziza dat hij zich kandidaat zou stellen voor een derde termijn. Sindsdien worden tegenstanders van het regime - of zij die als zodanig worden beschouwd - zwaar onderdrukt. Latere gebeurtenissen hebben hierin geen verandering gebracht. In mei 2018 werd de macht van president Nkurunziza immers versterkt door een nieuwe grondwet die via een volksreferendum werd goedgekeurd, en werd de politieke dominantie van de CNDD-FDD geconsolideerd, die mettertijd een "partijstaat" is geworden. In juni 2020 vormde de nieuwe president, Evariste Ndayishimiye - winnaar van de presidentsverkiezingen van mei 2020 en vervroegd beëdigd na het plotse overlijden van zijn voorganger Pierre Nkurunziza - een regering die uitsluitend bestaat uit leden van de CNDD-FDD, waaronder verschillende hardliners van het regime. Waarnemers melden het voortduren van systematische aanvallen op leden van de oppositie - of degenen die als zodanig worden beschouwd - in toepassing van een staatsbeleid.

Tegelijkertijd heeft president Ndayishimiye sinds zijn aantreden met enig succes getracht de diplomatie te herstellen en de betrekkingen met de landen in de regio, met name Rwanda, en de internationale gemeenschap te herstellen.

Op het gebied van de veiligheid wordt Burundi momenteel geconfronteerd met verschillende vormen van geweld. Het kan gaan om gewapende conflicten, politiek geweld of criminaliteit.

Het aantal door de ACLED geregistreerde geweldsincidenten en slachtoffers in de eerste negen maanden van 2022 is echter aanzienlijk lager dan in voorgaande jaren. De Iteka League registreerde daarentegen een veel hoger aantal slachtoffers dan in voorgaande jaren. De Iteka League neemt in haar cijfers echter ook mensen op die door afrekeningen, volksrecht en kindermoord zijn gedood.

In 2022 heeft ACLED slechts zelden confrontaties geregistreerd tussen de Burundese strijdkrachten en gewapende groepen, waaronder de Rwandese rebellenbeweging FLN. ACLED registreerde slechts één gevecht met de RED Tabara, de belangrijkste Burundese rebellengroep, waarvan de steun in Burundi en de capaciteiten lijken te zijn afgenomen. Cedoca heeft geen andere informatie gevonden over botsingen tussen Burundese strijdkrachten en gewapende groepen.

In 2022 is Cibitoke de meest door geweld getroffen provincie. Het heeft het hoogste aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers. Het geweld in deze provincie kan worden gepleegd door de Imbonerakure, de veiligheidstroepen of ongeïdentificeerde gewapende groepen.

Hoewel in bepaalde grensgebieden met de DRC en Rwanda zeldzame botsingen tussen de ordediensten en gewapende groepen zijn waargenomen, blijkt uit de bovengenoemde informatie niet dat de situatie in Burundi kan worden aangemerkt als een "binnenlands gewapend conflict" in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980. Deze gewelddaden blijven namelijk uiterst beperkt in tijd en ruimte. Ondanks de verklaringen van president Ndayishimiye dat hij het rechtsstelsel wil hervormen en de daders van mensenrechtenschendingen wil vervolgen, constateren verscheidene waarnemers dat de mensenrechtensituatie niet wezenlijk is verbeterd.

Ook al is het staatsgeweld minder flagrant dan in 2015, in een communiqué van talrijke Burundese en internationale organisaties staat dat alle door de onderzoekscommissie vastgestelde structurele problemen blijven bestaan: willekeurige arrestaties van politieke tegenstanders of mensen die als zodanig worden beschouwd, martelingen, gedwongen verdwijningen, buitengerechtelijke executies, seksueel geweld, beperking van de vrijheid van meningsuiting en schendingen van economische en sociale rechten. Deze schendingen vallen meestal onder de verantwoordelijkheid van de veiligheidstroepen, de Nationale Inlichtingendienst (SNR) en de Imbonerakure, die over het algemeen straffeloos optreden.

De IDHB meldt een toenemende militarisering en een geleidelijke formalisering van hun rol in veiligheidsoperaties. Burundese en internationale organisaties wijzen op eerder verkiezingsgeweld en waarschuwen voor toenemende politieke repressie in het komende jaar.

HRW wijst er in september 2022 op dat de democratische ruimte strak gesloten blijft en dat de controle op de media en het maatschappelijk middenveld niet verzwakt. Zij meldt dat de autoriteiten (hoge staatsambtenaren, het leger, wetshandhavingsinstanties, lokale administratieve autoriteiten en Imbonerakure) het vooral gemunt hebben op mensen die geen steun betuigen aan de CNDD-FDD of de president (met name door te weigeren lid te worden van de partij of financiële bijdragen te geven), leden van de CNL en soms leden van andere oppositiepartijen, familieleden van echte of vermeende tegenstanders en mensen die verdacht worden van betrokkenheid bij gewapende aanvallen of samenwerking met gewapende groepen.

Voorts geeft UNHCR aan dat tussen september 2017 en 31 augustus 2022 meer dan 202.000 vluchtelingen naar Burundi zijn teruggekeerd. In dit verband herinnert OCHA eraan dat de uitdagingen waarmee terugkerende vluchtelingen worden geconfronteerd, verband houden met de verslechterende sociaal-economische context in gemeenschappen die vaak al berooid zijn, hetgeen ontbering voor de plaatselijke bevolking betekent en kan leiden tot conflicten tussen de gastgemeenschappen, de terugkerenden en de in eigen land ontheemden die door deze gemeenschap worden opgevangen.

Uit de bovenstaande objectieve informatie blijkt dat de in Burundi waargenomen gewelddadige incidenten hoofdzakelijk doelgericht zijn en de meeste waarnemers zijn het er nog steeds over eens dat de crisis hoofdzakelijk van politieke aard is. Deze incidenten leiden ook tot een kleiner aantal slachtoffers dan in de eerste jaren van de crisis.

Het CGVS is derhalve van oordeel dat Burundi, ondanks een nog steeds onstabiele veiligheidssituatie die nauwlettend in het oog moet worden gehouden, zowel in Bujumbura als in de provincies, momenteel niet in de greep is van willekeurig en niet-doelgericht geweld.

Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat de huidige situatie in Burundi geen situatie is van "willekeurig geweld" in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980."

Verzoeker laat deze motieven, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake de door hem aangevoerde Franstalige rechtspraak, volledig onverlet en onderneemt niet de minste poging teneinde deze motieven te weerleggen of betwisten. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden en toont verzoeker niet aan dat de situatie in zijn land van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoeker geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.7. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet op dienstige wijze beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

dhr. R. VAN DAMME,

De griffier,

R. VAN DAMME

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT